

JASNY CÍL

James
Patterson

Copyright © 2016 by James Patterson
Translation © Ondřej Duha, 2021
This edition arranged with Kaplan/DeFiore. Rights
through Graal Literary Agency.
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Private Paris
vydaného v roce 2016 nakladatelstvím Little, Brown and
Company
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Hana Porebská
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-457-1

Pour La Ville Lumière

Prolog

SPREJER

18. ARRONDISSEMENT, PAŘÍŽ, 6. DUBEN, 12.30

Epée kráčel rychle po Rue Marcadet s taškou přes rameno pevně přitisknutou k boku, kapucí černé mikiny nasazenou a černobíle kostkovaným šátkem zvaným keřija omotaným kolem snědého krku.

Jeho jméno znamenalo ve francouzštině *meč* – přesněji řečeno souborový meč, za který se té noci také považoval.

Vyhlašuji tady válku, pomyslel si Epée. Meč označuje první bojiště.

V té zchátralé oblasti potkával takhle pozdě jen málo chodců a dával si pozor, aby se nepodíval na těch pár lidí, kteří ho minuli na chodníku kousek od křižovatky s Boulevardem Barbès. Obchody lemující obě strany bulváru byly tmavé, ale v oknech bytů nad nimi blikala světla. Někde plakalo děcko. Kdesi hrála středověchodní hudba.

Epée se podíval na sever za islámské knihkupectví, krejčovství, kde se prodávala roucha, a výklad pobočky kurýrní služby FEZ Couriers. Byl přímo na místě, které si pamatoval ze svého průzkumu před týdnem.

Je dost velká, pomyslel si, a její plet je bezchybná.

Vlastně je dokonalá. Lepší bych nenašel.

Když Epée viděl, že jsou chodníky na bloky daleko v každém směru prázdné, přetáhl si šátek přes spodní polovinu obličeje a rozběhl se ke svému cíli. Hned za zavřenými dveřmi mešity smykem zastavil, sáhl do tašky a vyndal dvě plechovky spreje.

S plechovkou v každé ruce postříkal zeď mešity širokými oblými pohyby, které začaly vysoko nad jeho hlavou a končily u špiček bot. Za pár vteřin byl hotový a cítil hořkosladkou extázi vyčerpaného umělce.

To graffiti navrhl sám, bylo krvavě rudé a stékaly z něj kapky barvy. Navzdory rozmáchlým, stylizovaným písmenům nebylo pochyb, co ten tag říká:

AB-16

V ulici směrem na jih nastartovalo auto. Reflektory se rozsvítily a našly Epéea, který zahodil spreje a rozběhl se jako vyplašený jelen.

Zařval motor. Zakvílely pneumatiky. Paprsky světlometů prořezávaly tmu. Zaječela siréna a scénu zahalilo blikající modré světlo.

Zkurvená pařížská policie to místo sledovala!

Epée se rozběhl šikmo přes bulvár, mezi dvěma zaparkovanými auty, na protější chodník. Sprejer byl neobyčejně rychlý, ale policejnímu autu při závodu na rovince nikdo neuteče.

Epée však neměl v úmysl pohybovat se rovně. Jako expert na parkour, francouzské umění běhu přes městské překážky, viděl všechno na ulici, vysoké i nízké, jako potenciálního spojence.

Policejní auto bylo skoro vedle něho. Další hlídkový vůz se vynořil na křižovatce ulice Barbès a Boulevardu Ornano. Řítilo se přímo na Epéea. Jeho pozoruhodný mozek vnímal úhly, vektory a sbíhající se rychlosti, jako by to byly údaje na cloně pilota stíhačky.

Neoznačené auto za ním se mu nyní objevilo v periferním vidění. Epée ostře odbočil z chodníku k jeho přednímu nárazníku. Vyskočil hladce, ladně, ale s naprostým soustředěním a přesností. Pneumatiky zapískaly.

Sprejerovy gumové podrážky našly nárazník. Pokrčil nohy a odrazil se. Ten pohyb ho vrhl dopředu do vzduchu, sbaleného jako závodního lyžaře při skoku.

Epée přistál hrudí dopředu, nohy mu tepaly v dokonalém tempu se setrvačností, kterou vytvořil, ale vůbec se nepokusil uprchnout. Rozběhl se proti příjíždějícímu autu, jako by s ním soutěžil, kdo uhne první, zatímco mu mozek pracoval na plné obrátky. Srazili by člověka za sprejování? Nepředpokládal to. Ale stávaly se i divnější věci.

A divnější se věci se opravdu staly. Místo aby policista šlápl na brzdu, zrychlil. Epée slyšel, jak se auto za ním také rychle přibližuje, jako by ho chtěli zasáhnout zepředu i zezadu, přerazit ho v půli.

Epée vyskočil do vzduchu jako trojskokan. Jeho levá noha se odrazila od kapoty příjíždějícího vozu, pravá škrtila o blikající modrý maják a obě ztlumily dopad zlomek vteřiny předtím, než se obě policejní auta čelně srazila přímo za ním.

Epée předvedl únik elegantní jako baletní sólo, ale neriskoval a sprintoval ještě několik bloků, než zpomalil v tiché ulici.

Uprostřed bloku spatřil zaparkované zbrusu nové bílé BMW, uviděl, že je ulice opuštěná, a využil příležitosti, aby nastříkal na jeho kapotu ten samý krvavě rudý tag.

AB-16

Dva jsou hotové, pomyslel si Meč, když vyrazil dál. Zbývá jenom čtyřicet osm.

Část jedna

DUBEN V PAŘÍŽI

Kapitola 1

1. ARRONDISSEMENT, 6. DUBEN, 15.30

„Tajemství, jak porozumět Pařížanům, Jacku, je pochopit, že jsou takřka pravým opakem lidí z Los Angeles,“ řekl chlap jako hora sedící naproti mně. „V L. A. vychovávají rodiče děti tak, aby byly optimistické, plné života, přátelské. Lidé vyrůstající v Paříži se naopak učí hodnotě melancholie a neochvějně víry v nevyhnutelnost utrpení. Proto mají pověst hrubiánů. Chovají se tak proto, aby ses cítil stejně nesvůj jako oni, a jsou upřímně přesvědčení, že ti tím prokazují službu.“

Bylo pozdní odpoledne teplého, nádherného jarního dne ve francouzském hlavním městě a Louis Langlois a já jsme seděli před Taverne Henri IV v hotelu Place Dauphine a dopíjeli každou druhou sklenici skvělého bordeaux.

Usmál jsem se a řekl: „Tak zlé to být nemůže.“

Louis pobaveně potřásl hlavou a řekl: „Faktem je, že kdo se v Paříži dobře baví, směje se a celkově si užívá život, je považován za skrytého šílence nebo aspoň za návštěvníka z nějakého podřadného místa, což je kdekoliv mimo hranice města.“

„No tak,“ řekl jsem už se smíchem. „Lidé se taky zdají být upřímně milí. Dokonce i číšníci jsou zatím skvělí.“

Přezíravě mávl rukou a řekl: „Vypadají mile, protože jim konečně došlo, že Paříž je turistická destinace číslo jedna na světě a že turismus přináší do města nejvíc peněz. Zároveň vědí, že jsi turista z Ameriky – země absurdně obézních, absurdně bohatých a absurdně hloupých – a doufají, že jim dáš

absurdně velké spropitné. Musíš mi věřit, Jacku. Hluboko ve svém nitru se Pařížané ze života neradují a dráždí je, když někdo vypadá příliš šťastně.“

Skepticky jsem zvedl obočí.

„Nevěříš mi?“ zeptal se. „Tak se dívej.“

Louis zaklonil hlavu a začal řvát smíchy. Zdálo se, že ho smích zcela ovládl a otřásal mu celým tělem, jako by ho pevně popadl za ramena.

K mému překvapení a pobavení na něho obsluha okolo nás a dokonce i servírka, která nám právě přinesla víno, teď pokukovala úkosem. To Louise jen povzbudilo, začal výt a plácát se po stehnech tak silně, až mu z očí stékaly na tváře slzy. Neudržel jsem se a také se rozesmál. Lidé v našem okolí teď neskrývaně zírali nebo krčili nosy, jako bychom utekli z blázince.

Nakonec se Louis uklidnil, otřel si slzy, a když se restaurace vrátila k normálu, zamumlal: „Co jsem ti říkal? Tohle – smích – mnohokrát používám na to, abych vyvedl podezřelý z míry. Pro obyvatele Paříže musí být policista, který vidí ve všem humor, šílený. Musí být nebezpečný a je záhodno se ho obávat.“

Zvedl jsem ruce na znamení, že se vzdávám. „Je to tvoje město, Louisi.“

„Moje adoptované město,“ upřesnil a zvedl prst. „Za svoje ho nepovažuji, ale dobře mu rozumím.“

Před třiceti lety opustil Louis svůj domov v Nice na jihu Francie a nastoupil k Francouzské národní policii. Jeho mimořádná emocionální inteligence, pochopení francouzské povahy a neortodoxní vyšetřovací instinkt ho v Paříži rychle vynesly na místo v La Crim, elitní vyšetřovací složce, podobné oddělení pro zvláštní případy u newyorské a losangeleské policie.

Louis sloužil v La Crim se skvělými výsledky už devětaadvacet let. Den před jeho odchodem do výslužby jsem mu

nabídl práci s trojnásobným platem. Teď vedl pařížskou pobočku Private, celosvětové bezpečnostní a vyšetřovací agenturu, kterou jsem založil a vlastnil.

Uslyšíte lidi mluvit o Private jako o „Pinkertonech jednadvacátého století“. Nevím, jestli si takovou chválu zasloužíme, ale je to lichotivé a ta pověst nám za posledních několik let pomohla skokově vyrůst zvláště v zámoří, což mě přinutilo cestovat mnohem víc, než bych si přál.

Několik dní jsem strávil na návštěvě v berlínské pobočce a do Paříže jsem dorazil předchozího večera. Po sérii schůzek s místním personálem, které jsem absolvoval během dne, Louis navrhl, abychom si zašli na pár drinků a pak na dobrou večeři. Ten skvělý nápad nás přivedl do jedné z jeho oblíbených restaurací, kde mi začal vysvětlovat složité záhady Paříže, místních obyvatel a jejich způsobu myšlení.

Než Louis stačil změnit téma, zazvonil mu mobil. Zamračil se a řekl: „Žádal jsem je, aby mi nevolali, když to nebude důležité.“

„Jen klid,“ řekl jsem a znovu se napil vína.

I kdyby Pařížané nebyli spokojení, já byl. Louis Langlois byl zábavný chlap a Paříž byla stále jedním z nekrásnějších měst na světě, plná zajímavých a někdy šokujících lidí, umění a jídla. Za hodinu nebo dvě si určitě pochutnám na skvělém jídle a nejspíš se nasměju mnohem víc. Život vypadal v dohledné budoucnosti velmi lákavě.

A náhle jsem měl utrum.

Louis si poslechl telefon, přikývl a řekl: „Samozřejmě že si vás pamatuju, monsieur Wilkerson. Jak vám může být Private Paříž nápomocno?“

Wilkerson? Jediný Wilkerson, kterého jsem znal, byl klient žijící v Malibu.

„Sherman Wilkerson?“ pronesl jsem potichu.

Louis přikývl a řekl do mobilu: „Nechtěl byste si raději promluvit s Jackem Morganem? Sedí přede mnou.“

Podal mi telefon. Se Shermanem Wilkersonem jsem mluvil naposledy takhle nečekaně, když se na pláži pod jeho domem našly čtyři mrtvoly.

Přiznávám, že jsem neutajil nervozitu v hlase, když jsem řekl: „Shermane?“

„Co děláte v Paříži, Jacku?“ otázal se Wilkerson.

„Jsem na návštěvě u jedné ze svých nejrychleji rostoucích poboček.“

Sherman Wilkerson byl prakticky uvažující stavař, který vybudoval divoce úspěšnou společnost na průmyslový design. Díky své povaze si dokázal poradit s fakty a měl sklon zlehčovat dramatické situace. Proto mě překvapilo, když třesoucím se hlasem řekl: „Možná bůh přece jenom existuje.“

„Máte problém v Paříži?“ zeptal jsem se.

„Jde o moji jedinou vnučku Kimberly. Kimberly Kopchinskou,“ odpověděl Wilkerson. „Právě jsem s ní domluvil po telefonu – první hovor po více než dvou letech. Bydlí v bytě poblíž Paříže a říká, že ji pronásledují drogoví dealeri, snaží se ji zabít. Zněla vyděšeně a prosila mě, abych poslal někoho, kdo by ji ochránil. Potom se spojení přerušilo a teď se jí nemůžu dovolat. Nemohl byste se zajet podívat, jestli je v pořádku? Mám adresu.“

„Samozřejmě,“ řekl jsem a dal Louisovi znamení, aby zaplatil účet. „Jak ji najdu?“

Wilkerson mi přečetl adresu.

Napsal jsem ji a řekl: „Mohl byste mi poslat na mobil fotografii? A něco mi o ní povědět? Studuje na vysoké? Podniká?“

Louis položil na stůl hotovost a během dlouhé pauzy mi ukázal zvednutý palec.

„Shermane?“ řekl jsem a vstal. „Jste tam?“

„Upřímně netuším, co Kim v posledních dvou letech dělala, a o jejím životě v posledních pěti letech vím je-

nom málo,“ přiznal Wilkerson, zatímco jsme vycházeli z restaurace a Louis volal auto. „Její rodiče – moje dcera Pam a její manžel Tim – zemřeli při nehodě na lodi před šesti lety.“

„Pamatuju si, že jste se mi o tom zmínil,“ řekl jsem. „Smutné.“

„Velice. Když se to stalo, byla Kim v posledním ročníku Univerzity jižní Kalifornie a vrátila se z prvního ročníku ve Francii. Byl zdrcená stejně jako my. Abych to zkrátil, zdědila spoustu peněz spolu se svěřenským fondem a zdivočela. Sotva se jí podařilo absolvovat. Po promoci se hned vrátila do Francie. Víím, že nějakou dobu pracovala pro organizátory filmového festivalu v Cannes. Snažili jsme se zůstat v kontaktu, ale komunikovala s námi stále méně. Před dneškem poslala vánoční přání z Monaka, a ještě předtím kondolenci, když mi umřela manželka.“

Auto přijelo. Louis otevřel dveře a já nastoupil se slovy: „Jen klid, Shermane. Už jsme na cestě.“

„Díky, Jacku. Zavoláte, až budete s ní?“

„Zavolám.“

„Ochraňte ji, Jacku. Prosím vás,“ řekl Wilkerson. „Je moje jediné vnouče – vlastně můj jediný žijící příbuzný.“

„Nemáte se čeho bát,“ ujistil jsem ho a zavěsil.

Když jsem seznámil Louise s obsahem rozhovoru, podal jsem mu adresu napsanou na ubrousku.

„Víš, kde to je?“

Louis si nasadil brýle na čtení, prostudoval ji a nosní dírký se mu rozšířily, jak by ucítil něco páchnoucího. Potom ke mně vzhledl a s napětím v hlase řekl: „Když si ve francouzském slovníku vyhledáš slova *problémy* a *nebezpečí*, najdeš fotku tohoto místa.“

Kapitola 2

PANTIN, SEVEROVÝCHODNÍ PŘEDMĚSTÍ PAŘÍŽE, 15.45

Jak mám dokázat, abys hořel?

Jak mám dokázat, abys ožil jako tvor z pekelného ohně?

Tato otázka zaměstnávala ženu stojící na lešení v bývalé tkalcovně plátna u Canal de l'Ourcq, zatímco se nepřítomně hladila po dlouhém copu z mahagonových vlasů a prohlížela si obrovskou kostru.

Bylo jí kolem pětatřiceti, měla tmavou pleť, pronikavé cínově šedé oči a na sobě šaty, které vůbec neladily s její exotickou krásou: černé pracovní boty s okovanými špičkami, oboustranné plátěné kalhoty s nýty, ohnivzdornou kápi a zásteru přes silnou džínovou košili.

Odvrátila se od kostry, pořád bez nápadu, jak to celé bude fungovat, a hledala odpovědi mezi různými materiály, které koupila nebo posbírala na skládkách a dopravila do budovy. V posledních dvou měsících nashromáždila dvě tuny šestimetrových betonářských výztuží. Během velké přestavby dálnice na Reims získala kusy otlučeného ocelového potrubí z kanalizace. A měla hromadu kusů plechu, traverz a pokovených trubek ze šrotovišť po celé severní Francii.

Ty mohutné ocelové sloupy pocházely ze staré opravy motorů v Orléansu. Už stály, všechny ukotvené v betonové podlaze. Traverzy byly už zvednuté a přivařené tak, aby vytvářely kostku s otevřenými stěnami, dvanáct metrů dlouhou, sedm a půl metru širokou a devět metrů vysokou. Co se týkalo konstrukce, byla všechna těžká práce hotová. Nad-

stavba sochy už stála. A jí už se v hlavě rýsovaly nejasné obrysy toho, co přijde –

„Hajo!“ zavolal mužský hlas.

Haja se polekaně rozhlédla a uviděla, jak dveřmi v koutě vstoupil drsný chlap ke čtyřicítce. Silný krk, bronzová pleť, krátké černé vlasy. Nesl sportovní tašku a na sobě měl teplákovou soupravu. Na krku mu visely tretry.

„Tady nahoře, Émile,“ zavolala.

Émile Sauvage ji uviděl a řekl: „Nepřijdeš pozdě na schůzku?“

„Henry bude mít čas až v devět,“ odpověděla. „Mám spoustu času.“

„Pošleš textovku, až budeš uvnitř?“

„Pamatuju si plán,“ řekla.

„Uvidíme se tam.“

„Těším se na to, *chéri*,“ řekla „Konečně AB-16.“

Sauvage se usmál. „AB-16, po takové době.“

Haja mu poslala polibek a dívala se, jak vychází ze dveří. Uslyšela zacvaknout západku, pak se obrátila zpátky ke kostře.

Jak se na ni dívala z jiného úhlu, ucítila náhlou silnou inspiraci, uviděla, jak by mohla zahájit tvůrčí proces. S horečným chvatem slezla Haja z lešení. Popadla těžké štípačky na železo a ucvakla několik kusů armovacího drátu. Položila je na podlahu vedle nejbližšího sloupu a pak přivezla vozík se svářecími lahvemi, hadicí a hořákem.

Nasadila si přilbu a štít, vzala hořák a zapalovač, potom pustila kyslík a acetylen a zažehla syčící směs. Plamen ji i přes kouřové sklo oslnil svým jasnem.

Dokážu tě vysochat, pomyslela si. Dokážu tě stvořit ze starého železa.

Ale jak dokážu, abys plál jako tenhle hořák?

Jak vytvořím apokalyptickou vizi, na kterou Francie nikdy nezapomene?

Kapitola 3

MONTFERMEIL, VÝCHODNÍ PŘEDMĚSTÍ PAŘÍŽE, 16.45

Krátce po rozhovoru se Shermanem Wilkersonem jsme Louis a já zamířili z Paříže na východ v modrých pracovních kombinézách nesoucích logo neexistující instalatérské firmy. Louis řídil elektromobil Mia, který vypadal jako obytný minivan, jenom mnohem menší. Na bočních stěnách a zadních dveřích malé dodávky bylo namalované stejné firmní logo.

Louis mi vysvětlil, že ten převlek za instalatéra často používá při sledovačkách, ale toho večera nám pomůže přežít.

„Oblasti okolo lesa Bondy byly vždycky proslulé chudobou, zločinností a násilím,“ vysvětlil. „Četl jsi *Les Misérables*?“

„Před lety,“ odpověděl jsem. „Ale v poslední době jsem viděl film.“

„Dobře,“ řekl. „Pamatuješ si tu scénu, kde se Jean Valjean seznámí s Cosette nabírající vodu? Hostinec, kde Thénardierovi olupovali své zákazníky? To všechno se odehrálo v Montfermeilu. Dneska to tam samozřejmě vypadá jinak, ale temný duch toho místa přetrvává. Montfermeil je něco jako byl v devatenáctém století váš Bronx nebo v devadesátých letech jižní centrální Los Angeles: velká nezaměstnanost, vysoká zločinnost a spousta gangů, drogových dealerů a násilí. Přidej k tomu nespokojené muslimy a mladou populaci přistěhovalců a budeš stejně jako já kroutit hlavou nad tím, proč si mademoiselle Kopchinská našla útočiště v Les Bosquets – jedním z nejhorších sídlišť ve Francii.“

Pokrčil jsem rameny. „Počítám, že to zjistíme. Víš jistě, že jít tam jako instalatéři je dobrý nápad?“

„*Bien sûr*. Každý někdy v nouzi potřebuje instalatéra. *Non*? Instalatéři mohou přicházet a odcházet v jakoukoliv hodinu a nikdo si nepomyslí nic jiného, než že se nějakému chudákovi ucpal záchod. A instalatéry nikdo neobtěžuje dokonce ani na místech jako Les Bosquets. Proč to? Protože instalatéry potřebují všichni! Když někdo okrade instalatéra, ostatní se tam začnou bát jezdit, a to nikdo nechce. Dokonce ani tam.“

„Tohle by nám ve Státech neprošlo,“ řekl jsem a ukázal na kombinézy. „Lidi by poznali, že nejsme instalatéři.“

Zdálo se, že to Louise zaujalo. „A jak?“

„Takovou kombinézu by žádný instalatér nenosil. Kdyby ano, nemohli by ukazovat škvíru mezi půlkami, a to ve Státech musejí.“

Louis se na mě překvapeně podíval a pak se zasmál: „To je pravda?“

„Ne.“

Zabzučel mobil, aby mě upozornil na zprávu. Byla od Shermana Wilkersona a obsahovala fotografii pohledné mladé ženy se smutnými očima, sedící u baru. Na červeném jsem ji ukázal Langloisovi a řekl: „To je nejnovější fotka Kimberly, kterou Sherman má. Píše tady, že je nejmíň čtyři roky stará.“

„Popravdě mě moc nebaví dělat chůvu,“ poznamenal Langlois.

„Ani mě ne,“ souhlasil jsem a vrátil mobil do kapsy. „Ale když klient jako Sherman požádá Private, aby dohlédla na jeho vnučku, tak neodmítneme.“

Dvacet minut nato a necelých dvacet kilometrů daleko od elegantních ulic a noblesních parků pařížského centra jsme vstoupili do odděleného světa. Z okna dodávky ta oblast nevypadala tak špatně. Velkými shluky šedých, uniformních,

státem postavených paneláků mi trochu připomínala Východní Berlín – rozpadající se komunistickou představu ideálního bydlení.

Pak se začala objevovat graffiti. Častým tématem bylo „Poldové, naserte si“ v mnoha variacích. Viděl jsem i hodně vyobrazení mužů bez tváří, v černých kápích, s plameny namalovanými za sebou a arabskými nápisy nahoře.

„Na tomhle sídlišti se před lety taky odehrávaly ty nepokoje?“ zeptal jsem se.

„Ty v Les Bosquets patřily k nejhorším,“ potvrdil Louis. „A je to domov drsného gangu, který vybírá za cíl turisty cestující z De Gaulleova letiště do Paříže. Před pár měsíci postavili na koleje auto, aby zastavili vlak vezoucí více než stovku japonských návštěvníků. Potom vnikli dovnitř a všechny oloupili pod pohrůzkou zbraní.“

„Bezostyšné.“

„Ano, ale má to své důvody,“ odpověděl Louis. „V šedesátých a sedmdesátých letech, když Francie ekonomicky vzkvétala, jsme potřebovali pracovní síly, tak otevřeli hranice každému, kdo se chtěl přistěhovat z bývalých francouzských kolonií. Postavili sídliště, a když šla o generaci později ekonomika do kytek, přistěhovalci tady zůstali a měli děti, spoustu dětí. Padesáti procentům místní populace je pod pětadvacet. A nemůžou najít práci. Takže žijí ve strašných podmínkách bez naděje na zlepšení. Je to recept na katastrofu pro všechny zúčastněné.“

„Nemůžou se odsud dostat za pomoci vzdělání?“ otázal jsem se.

Louis mi pohrozil prstem a řekl: „Zase uvažuješ jako Američan, Jacku. Ve Francii je to jiné. Tady máme osvědčené cesty vedoucí k moci – ty správné školy, správné přátele – a tyhle cesty jsou pro přistěhovalce uzavřené. A co hůř, v těchto oblastech nejedí městská hromadná doprava. Bez auta se nikam nedostaneš. Jsi v pasti. Dostaneš vztek, vybuchneš.“

Louis ukázal bradou k čelnímu sklu. „Tady je to. Les Bosquets.“

Sídlíště sestávalo z osmi chátrajících obytných věžáků. Z oken visely šňůry na prádlo a vykláněli se z nich přistěhovalci všeho věku a barvy kůže. Louis odbočil do Avenue Clichy-sous-Bois.

Otevřel přihrádku na rukavice, vyndal Glock 19 a podal mi ho.

„Tady ve Francii mi neplatí zbrojní pas,“ připomněl jsem mu.

„Stejně tak nemáš výuční list instalatéra,“ řekl Louis. „Strč si ji do kapsy a nech mluvit mě.“

Těžko se hádat s člověkem, který zná svůj rajón stejně dobře jako Louis. Rozhodl jsem se dát na jeho úsudek a přikývl jsem. Vystoupili jsme a vzali si z nákladového prostoru přepravky s nářadím a baterky. Muži na druhé straně ulice si nás pátravě prohlédli, ale dál si nás nevšímali.

„Vidíš?“ zamumlal Louis, když jsme kráčeli po chodníku na sever do sídlíště. „Všichni nás potřebují, i když neukazujeme škvíry mezi půlkami.“

Kapitola 4

7. ARRONDISSEMENT, 17.00

Mlynář, vazač, útoková spojka, vazači i křídla byli všichni v mlýnu, když se k nim přidal osmý muž a bitva začala.

Na hřišti ve stínu Eiffelovy věže sebrala mlýnová spojka rugbyový míč a nahrála ho útokové spojce, která sprintovala jako šílená ven z obranného seskupení pronásledovaná

obránci. Útoková spojka poslala balon třičtvrtce, která byla sražena, ale stihla hodit balon Émilu Sauvageovi.

Sauvage popadl rugbyový balon ve vzduchu, sevřel ho pod paží a zrychlil přímo mezi soupeře. Udeřil dlaní do tváře prvního obránce a prorazil do otevřeného prostoru. Mimo obranné seskupení se objevil velký, jako uhel černý chlap. S úžasnou rychlostí a mrštností se řítíl ke Sauvageovi a zdálo se, že ho rozplácne.

Ale zlomek vteřiny předtím, než to stihl, se Sauvage náhle zastavil, což naznačovalo, že změnil směr. Předstíraný manévř zabral. Jeho pronásledovatel zaryl nohu do země, aby mohl vyrazit na druhou stranu, avšak udělal to tak prudce, až zakopl a rozplácl se na hřišti, zatímco Sauvage utíkal do brankoviště.

Zazněla píšťalka. Sauvage zpomalil, aby zastavil kousek od brankové čáry a vrátil se, aby pomohl velkému chlapovi na nohy. „Nepodvrtl sis snad kotník, Mfune?“

Mfune se usmál, potřásl hlavou a řekl úsečnou francouzštinou ze západní Afriky: „Ale dobrý manévř.“

„Nech je pochybovat, využij chaosu,“ řekl. „To je jediný způsob, jak přežít a vyhrát bitvu. Jakoukoliv.“

„Nejlepší taktika,“ uznal Mfune.

Ostatní hráči pili vodu a sbírali si výstroj. Trénink skončil.

Sauvage řekl: „Myslím, že bychom si před přestávkou stihli trochu zastřílet, co ty na to?“

„Když sebou hodíme...“

Sebrali tašky a láhve s vodou a spěchali z hřiště, přes jezdeckou dráhu a parkoviště, aby se dostali k hnědé tříposchodové budově. Prošli dvoukřídlými dveřmi, zamířili do šatny, uložili do skříněk tretry a tréninkové dresy a vyzvedli si pouzdra s pistolemi.

Když se zapsali v padesátimetrové střelnici v podzemí, nafasovali munici ráže 9 mm, chrániče uší a střelecké brýle.

Umístili si terče ve tvaru postavy útočníka v pětatřiceti metrech, nabili své pistole MAC 50 a pálili pět rychlých dávek po dvou nábojích, dokud nebyly zásobníky prázdné. Když si pak přiblížili terče, viděli, že čtyři Mfuneeovy kulky šly do čela a šest do oblasti srdce.

Všech deset Sauvageových se však shluklo v prostoru mezi očima. Vrátili pistole do pouzder, odevzdali ochrannou výstroj a vrátili se do šatny. Sauvage se osušil po sprše, a než došel ke své skřínce, nutil už svůj složitý mozek soustředit se na práci.

Uniforma mu v tom pomohla jako obvykle.

Brzy byl oblečený v khaki košili a kalhotách, černé kravatě a zeleném svetru s epoletami, uniformě francouzské armády. Proměnu doplnily naleštěné černé boty a zelená vojenská čepice.

Zavřel dveře skřínky. Mfunee byl už také oblečený a připravený.

Mfunee mu svižně zasalutoval a řekl: „Majore Sauvagi.“

„Kapitáne Mfunee,“ odpověděl Sauvage.

„Nevím, proč se tyhle přednášky hostů konají vždycky večer,“ postěžoval si tiše Mfunee. „A navíc zrovna dneska.“

„Jen klid, kapitáne,“ řekl Sauvage. „Do vypuštění AB-16 zbývá ještě několik hodin.“

Oba důstojníci francouzské armády zavřeli šatnu a přešli vydlážděné nádvoří. Ostatní muži a ženy v uniformách už spěchali do dvoupodlažní žlutohnědé budovy světlemodrými dveřmi, které potřebovaly natřít. Na mosazné cedulce vedle dveří stálo: „École de Guerre.“

Válečná škola.

Kapitola 5

17.15

Louis měl pravdu, že přestrojení za instalatéra funguje dokonale.

Minuli jsme čtyři nebo pět skupinek zlověstně vypadajících týpků, kteří jakmile probodli tvrdými pohledy naše firemní logo, uvolnili se a podívali se jinam. Poslední skupina postávala před vchodem s adresou, kterou jsme dostali, v domě na konci ulice Les Bosquets.

Pamatoval jsem si toho dost z hodin francouzštiny na střední škole, abych rozuměl, když se mě jeden z těch chlapů zeptal, kam jdeme. Louis ani nepřibrzdil, jen prošel kolem něho a utrousil něco, co jsem nepostřehl. Zdálo se však, že to zabralo, protože nás nikdo nenásledoval do chodby, kde špatné světlo ozařovalo stěnu plnou poštovních schránek, z nichž hodně bylo rozbitých, a betonovou podlahu, na několika místech popraskanou a záplatovanou.

„Cos těm chlapům namluvil?“ zeptal jsem se.

„Řekl jsem, že se ucpal záchod ve čtyři sta dvanáctce a všude tečou hovna. To spolehlivě zatne zvědavosti tipec.“

Nemuseli jsme použít zvonek, protože tam nebyl žádný domovní telefon ani zámek. Ze dveří vyšla mladá muslimka v černém hábitu a se šátkem na hlavě a podívala se na nás velikýma hnědýma očima, v nichž se zračilo podezření, než se soustředily na loga na našich kombinézách. Pokývla hlavou a šla dál. Když jsme stoupali nahoru, seběhli po schodech dva asijsí výrostci, aniž nám věnovali pozornost. Stejně jako Afričanka s nákladem prádla.

„Tohle si musím zapamatovat,“ zamumlal jsem Louisovi, když jsem ho následoval po betonovém schodišti.

„Instalatérství je krásné řemeslo,“ odpověděl.

Když jsme došli do čtvrtého podlaží, otevřeli jsme dveře do prázdné chodby s prošlapaným kobercem na podlaze. Okamžitě mě zasáhla ta směsice pachů: jehněčího na česneku a cibuli, kouře z tabáku a marihuany a oděru mnoha lidí žijících ve stísněném prostoru.

Zdi a dveře bytů zřejmě nebyly odizolované, protože chodbu naplňoval obvyklý hluk: dětský pláč, řinčení hrnců, křik partnerské hádky, televize a hudba hulákající arabsky a dalšími jazyky, které jsem nerozeznal. Bylo to deprimující – dokonce dusivé –, a to jsem byl v tom domě teprve tři minuty. Louis říkal, že v Les Bosquets stráví někteří lidé celý život a já začínal chápat stres, který vedl k nepokojům.

Ale proč se Wilkersonova dcera nastěhovala právě sem?

Louis zaklepal na dveře s číslem 412. Chvilku nato se ženský hlas zeptal, kdo jsme, a Louis odpověděl, že z agentury Private a poslal nás Kimin dědeček.

Po minutě cvakl zámek. Dveře se otevřely na délku řetízku, škvírou na nás vyhlédla znepokojená, polynésy vypadající žena v modré sukni a květované blůze a požádala nás o průkazy. Ukázali jsme jí je a ona zavřela dveře.

Několik minut se nic nedělo a Louis se už chystal znovu zaklepat, když jsme uslyšeli zachrastit řetízek a dveře se otevřely dokořán. Louis vstoupil do šeré, úzké chodby a já ho následoval.

Dveře se za námi zavřely, já se otočil a ocitl tvář v tvář s Kimberly Kopchinskou. Táhl jí teď na třicet, na sobě měla džíný, černou blůzu a nějakou obdélníkovou stříbrnou věc pověšenou na řetízku na krku. Při osobním setkání byla nepopíratelně krásnější než na fotografii od Shermana. Podle barvy její pleti a držení těla jsem však poznal, že v poslední

době prochází velkým psychickým vypětím a je velice vyděšená.

Představili jsme se a ukázali jí odznaky a průkazy.

„Jak mám vědět, že vás poslal dědeček?“ zeptala se.

Dal jsem jí přečíst Shermanovu zprávu s přiloženou fotografií. Kim na ni několik dlouhých okamžiků hleděla, jako by si nemohla vzpomenout, kdo ta dívka vlastně je.

„Říká, že jste v nebezpečí,“ dodal jsem.

„Já *jsem* v nebezpečí,“ řekla.

„Povídal něco o drogových dealerech.“

„Musím někam odejít, na nějakou dobu zmizet,“ řekla napjatým hlasem. „Můžete mi s tím pomoci?“

„To můžeme,“ odpověděl jsem. „Ale pomohlo by nám vědět, před kým se skrýváte, Kimberly.“

Tvář se jí zkroutila vnitřní bolestí a řekla: „Říkejte mi Kim. A můžeme nechat tenhle rozhovor na později? Jakmile budu někde v bezpečí? Tady už zůstat nemůžu. Manžel mojí kamarádky přijede za pár hodin domů z Lyonu. Neví, že jsem tady, a kdyby věděl, bylo by to...“

Zachvěl se jí spodní ret.

„Nebojte se, slečno Kopchinská,“ řekl Louis. „Teď jste pod ochranou pařížské pobočky agentury Private. Nemohla byste být ve větším bezpečí. Vezmeme vás do hotelu, kde bydlí Jack.“

„Do hotelu?“ vyhrkla polekaně Kim. „Ne, to je moc veřejné.“

Louis řekl uklidňujícím tónem: „Je to nejdiskrétnější hotel v Paříži. Už jsem vás tam zapsal pod falešným jménem.“

Polynésanka vyšla ze dveří na opačném konci chodby s plátěnou taškou. Položila ji na zem a zatukala si na hodinky.

Zdálo se, že je Kim na pochybách, ale přikývla a došla k ní. Chvilku spolu tiše rozmlouvali a pak ji objala. Když se loučily, vypadaly rozrušeně.

Kim padla svoji tašku a řekla: „Jdeme.“

Na odchodu jsme v její společnosti vzbuzovali větší zájem než při příchodu a mnoho těch pohledů bylo nepřátelských, ale nikdo se nás nepokusil zastavit. Když seděla Kim na zadním sedadle dodávky a Louis za volantem, pomyslel jsem si, že jsme z nejhoršího venku. Za půl hodiny budeme v bezpečí v apartmá hotelu Plaza Athénée a já budu mluvit se Shermanem Wilkersonem, abychom vymysleli, jak bychom Kim co nejrychleji dostali do L. A.

Louis zařadil rychlost a otočil elektromobil do protisměru, aby zamířil zpátky do Paříže, když se před námi objevily reflektory. Další dvojice byla blok za námi.

Nijak mě to neznepokojilo, dokud to auto před námi, černý renault, nezastavilo kolmo přes vozovku. Nemohlo zablokovat celou ulici, ale ani nenechalo dost místa, abychom proklouzli kolem něj.

„*Merde*,“ ulevil si Louis, dupl na brzdy a zařadil zpátečku.

„Co se děje?“ vykřikla Kim.

„Nebudeme tady čekat, abychom to zjistili,“ řekl jsem, otočil se na sedadle a zadním okénkem sledoval druhé auto, modrý peugeot, rychle se blížící v protějším pruhu.

Z okna spolujezdce se vyklonil plešatý, bledý muž v ocvočkované červené kožené bundě. Mířil na nás brokovnicí s bubnovým zásobníkem.

Kapitola 6

Sauvage se dmul pýchou, když stoupal do prvního patra Francesiny legendární Válečné školy. Hlavou se mu honily útržky historie toho místa. V roce 1750 založil Ludvík XV. na návrh Madame de Pompadour vojenskou akademii pro chudé mladíky jako odrazový můstek pro cestu k lepšímu

životu. Válečná škola byla a je nejprestižnějším studijním oborem.

Některou z variací tohoto programu prošla skoro každá významná postava francouzské armády, včetně Napoleona Bonaparta a Charlese de Gaullea. Někteří důstojníci, kteří navštěvovali Válečnou školu, už byli strůjci radikálních změn, pomyslel si Sauvage, a my půjdeme v jejich stopách.

Zamířili k malé posluchárně, která se už plnila posluchači zvláštní přednášky pro ten den: „Psychologická válka“.

I když to nebyla jeho specialita, major se na tuhle přednášku těšil.

Když Sauvage vstoupil, přelétl pohledem sál a ostatní studenty – starý zvyk průzkumníka. Pomyslel si, že ani v téhle elitní skupině vojenských mozků není jediný člověk kromě něho a Mfunea, který by měl vizi, odvahu a odhodlání pokusit se o něco jako je AB-16.

Ten zbytek? Samé ovce.

Přednášejícím toho večera byla Eliza Greeneová, plukovník armády Spojených států přidělený k NATO v Bruselu a odbornice na jemné umění podkopávání vůle nepřítelů a ovlivňování názorů a sympatií civilistů zasažených válkou.

Několik technik a příkladů, které Američanka popsala, Sauvagea fascinovalo, ale nakonec shledal přednášku neuspokojivou a zvedl ruku, aby to řekl.

„Plukovníku Greeneová,“ řekl. „Tohle vypadá jako skvělé taktiky, ale se vši úctou, nemohli by psychologičtí válečníci jako vy využít i techniky moderního marketingu, speciálně umění brandingů?“

Plukovník Greeneová, malá, podsaditá žena něco přes čtyřicet, v odpověď nakrčila obočí. „Vy jste...?“

„Sauvage,“ odpověděl. „Major Émile Sauvage.“

Přikývla a pozorně si ho prohlížela. „Jak byste to udělal, majore?“

„Tím, že bych zastával nějaký názor, plukovníku,“ odpověděl Sauvage. „Možná jenom jeden, ale prodával bych to stanovisko, tu jednu věc, třeba za použití loga, nepříteli a civilistům dlouho předtím, než by začaly boje.“

Plukovník Greeneová naklonila hlavu ke straně a zamyšleně řekla: „To je ale práce pro politiky, ne? Prodávání války? Psychologické techniky opravdu fungují, až když máte jednotky na frontě a začne válka. Pro získání přízně civilistů je nejlepší porazit nepřítele v bitvě.“

Sauvage si stál za svým: „Opět se vši úctou, plukovníku, sloužila jste v Afghánistánu?“

Ztuhla a řekla: „Nesloužila.“

„Já strávil v Afghánistánu čtyři roky s NATO,“ pokračoval Sauvage. „A můžu vám říct jako fakt, že tamní americké sdělení – branding, chcete-li – bylo zmatené, zkomolené a jakmile spojenecké síly odejdou, ta stará země se prostě vrátí ke svým zakořeněným způsobům.“

Plukovník Greeneová se na něho trochu nuceně usmála a řekla: „Až budete velící generál, majore Sauvagei, třeba budete moct vést válku posvém, s brandingem, logy a tím vším.“

Sauvagea její samolibost rozzuřila. Měl chuť jí srazit hřebínek, na rovinu jí povědět, že už je velitel rostoucí armády.

Pak ale ucítil lehké dloubnutí Mfuneova loktu a pochopil. V žádném případě nesměl vystupovat jako fanatik. Jen tak mohl zůstat nepozorován, jako zvěd, jako špion, jako partyzánský bojovník.

„Těším se na to,“ řekl major klidným, rozumným tónem.

Když však plukovník Greeneová pokračovala v přednášce, myslel Sauvage na to, že jednoho dne, až tohle skončí, si tu samolibou ženskou najde a nastříká jí „AB-16“ na ten její tupý obličej.

Kapitola 7

Zaduněla brokovnice. Zadní okénko na straně řidiče se rozlétlo ve spršce střepů, což přimělo Kim vykřiknout hrůzou a mě tasit Glock 19.

Louis reagoval tím, že nám předvedl své šílené řidičské schopnosti.

V jiné době a na jiném by hlava pařížské pobočky Private mohla dělat řidiče bandě bankovních lupičů nebo filmového kaskadéra, protože výstřel z brokovnice ho v následujících patnácti minutách vyprovokoval k sérii manévřů, z nichž jsem ztratil řeč a roztrásl se jako osika.

Vteřinu poté, co boční okénko explodovalo, se Louis sklonil a začal s dodávkou kličkovat jako lyžař na slalomové dráze, jenže pozadu. Kimin křik se ztišil ve vzlyky, právě když peugeot dupl na brzdy a rozjel se pozpátku za námi. Renault však měl zařazenou trojku a řítil se na plný plyn k nám.

„Chyť se toho držadla nade dveřmi, Jacku, a až se otočím, střilej na pneumatiky nejbližšího auta!“ křikl Louis.

Divoce jsem stočil dolů okénko, levou rukou se chytil držadla a pravou opřel o boční zrcátko, abych zpevnil pistoli.

Plešatého, bledého chlapa teď osvětlovaly naše reflektory, namířenou brokovnicí držel v levé ruce. Vypálil, jeden náš světlomet se roztránil a na mé straně čelního skla se objevila pavučina prasklin.

Louis ani nemrkl; strhl volant a otočil zadek dodávky do té vedlejší uličky, kterou jsme předtím šli, abychom se dostali hlouběji do sídliště. Když to udělal, objevil se mi renault vzdálený dvacet metrů na mušce pistole. Zamířil jsem pod blatník na straně spolujezdce a vystřelil.

Glock nadskočil a kulka vyškrtla jiskry na spodku blatníku. Druhá střela však zasáhla cíl a provrtala pneumatiku. Renault sebou smýkl doprava k peugeotu a já stiskl spoušť potřeť. Pneumatika na straně řidiče splaskla. Předek auta tvrdě vyskočil na chodník a z kola se mu odlupovaly pruhy gumy divoce vlající ve vzduchu.

Zadek peugeotu narazil do boku renaultu a já si byl jistý, že ten bledý střelec vyletí z okénka jako vystřelený z děla. Ten chlap však musel mít až nadpřirozené reflexy a sílu, protože se mu nějak podařilo udržet.

Louis dupl na brzdy. Trhaně, s kvílením jsme zastavili před těmi několika členy gangu, které jsme předtím minuli pěšky. Celá ta banda poskakovala a jáসা, jako by to byla nejlepší věc, jaká se stala v Les Bosquets za dlouhé měsíce, možná léta.

Jeden z nich křikl francouzsky něco, čemu jsem nerozuměl, ale Louis ano a rozesmál se, když znovu zařadil jedničku a sešlápl plyn na podlahu. Měli jsme další skupinky přistěhovalců, kteří na nás teď pokřikovali ta samá slova.

„Co říkají?“ zavolal jsem, když jsme se vyřítili do Avenue Clichy-sous-Bois a zamířili směrem, odkud jsme přijeli.

„Drsný instalatéri!“ odpověděl Louis s úsměvem a trochu šíleným pohledem v očích.

Zasmál jsem se sám pro sebe. Vychutnával jsem si příjemný hřejivý pocit smíšený s lehkou nepřítetností, jenž mi připomněl misi v Afghánistánu, když jsem se nabašený adrenalinem chystal přistát se svým vrtulníkem přepravujícím jednotku mariňáků na dostřel talibánských odstřelovačů a granátometů. Někdy na tom riziku něco bylo.

Potom jsem si uvědomil, že jsem nezkontroloval Kim a že přestala fňukat. V obavě z nejhoršího jsem se rychle otočil a uviděl, že přelezla ze zadního sedadla do malého nákladového prostoru, aby se mohla dívat ven okénkem v zadních dveřích.

„Jste v pořádku?“ křikl jsem.

Za námi zablikaly reflektory.

„Kim?“

Otočila prudce hlavu. Po tvářích jí stékala maskara rozpuštěná slzami, když řekla: „Blíží se.“

Odepnul jsem si pás a skočil dozadu, právě když Louis prudce zabočil doleva. Podrazilo mi to nohy, tvrdě jsem narazil do stěny dodávky a zůstal chvíli ležet, dokud jsem neviděl Kim, jak se plazí ke mně.

„Jste v pořádku?“ zeptala se a snažila se potlačit slzy.

Přes rameno jsem viděl reflektory zářit skrz zadní okno. Ozvalo se ostré třesnutí, tabule se roztrhla a zasypaly nás malé střípky bezpečnostního skla.

„Zbav nás jich, Jacku!“ křikl Louis. „Než prostřelí kola!“

To trhnutí mě úplně probralo. Přelezl jsem Kim a dostal se k zadním dveřím. Dřep jsem si pod okenní rám, zvedl ruku a prostrčil glock dírou, kterou udělala brokovnice. Naklonil jsem hlaveň ke světlometům a dvakrát stiskl spoušť.

Ozvalo se zakvílení pneumatik a reflektory zůstaly někde za námi.

Nemůžu vám popsat každou podrobnost pronásledování, které v následujících několika minutách následovalo, protože jsem neměl ani mlhavé ponětí, kterou cestou jedeme, kdy a kam odbočujeme. Soustředil jsem se jen na ta světla a snažil se je zasáhnout pokaždé, když se přiblížila, zatímco Louis se je pokoušel setřást.

„Merde!“ vykřikl Louis v jednom okamžiku. „Držte se!“

Všude kolem nás se smýkala a troubila auta.

Všude kolem nás narážela auta.